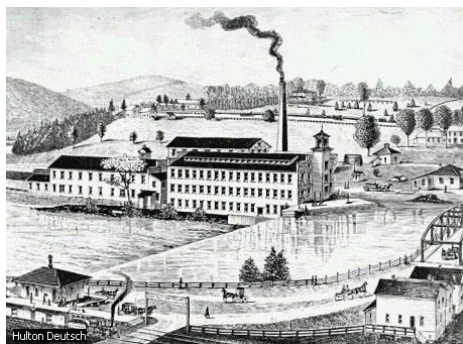

La Revolució Industrial

La Revolució Industrial motivà un conjunt de canvis molt importants en la vida de les persones. S'imposaren unes noves formes de treball que s'aplicaren principalment a la indústria, a l'agricultura i en el mitjans de transport i van haver canvis econòmics que van comportar un canvi molt radical en la manera de produir i unes importants novetats socials com els canvis de treball (l'aparició de la fàbrica moderna), la implantació d'un nou sistema econòmic (el capitalisme), un espectacular creixement de la població, especialment a les ciutats, i l'aparició d'unes noves classes socials. Aquest procés es va iniciar a Anglaterra al segle XVIII i es va estendre a una part de l'Europa occidental durant la primera meitat del segle XIX.

Les ciutats, viles i espais vora els rius es van industrialitzar, es a dir, s'ompliren de fàbriques i hagueren d'acollir unes ingents masses de població proletaritzada, es a dir, els empresaris s'enriquien gracies al treball que el obrers feien amb les seves mans a canvi d'un salari que li donaven. Els empresaris per obtenir un major interès pagaven baixos salaris que només permetien la subsistència dels obrers. Per altra banda, les jornades laborals eren molt llargues (podien superar les quinze hores diaries), no hi havia cap dia festiu pagat (si un dia es treballava no es cobrava)i, a més, els empresaris invertien molt poc a millorar les condicions de salubritat de les fàbriques. No hi havia cap tipus de seguretat social, per la qual cosa si un treballador no podia treballar per malaltia o es quedava sense feina, no rebia cap ajut

La Revolució Industrial va anar acompanyada de la implantació d'un nou sistema econòmic: el capitalisme. El capitalisme es basa en els principis de la doctrina anomenada liberalisme econòmic. Per altra banda, la industrialització va generalitzar, una nova forma d'organització econòmica (l'empresa capitalista) i del treball (la fàbrica).

Les condicions de treball i de vida dels treballadors eren extremadament dures i, des d'un bon començament, esclataren conflictes i lluites reivindicatives que havien de forçar l'obtenció d'algunes millores socials i l'afirmació d'una identitat de classe. Les primeres accions de protesta van tenir un caràcter destructiu (ludisme) pero no van donar cap resultat, aixi doncs veient aquest problema van aparèixer les primeres associacions d'obers per defensar els seus interessos.

El Primer de maig

El «Primer de Maig» és una de les dates mítiques del moviment obrer. En aquesta data, i com a homenatge a un grup de treballadors de Chicago assassinats per la policia, un congrés obrer internacional reunit a París el 1889, va acordar celebrar diverses manifestacions arreu del món. Un dels principals objectius era la reivindicació de la jornada de vuit hores. Els treballadors reclamaven una divisió justa i racional de les vint-i-quatre hores del dia: vuit per a treballar, vuit per a descansar i vuit per a poder gaudir de la vida.

La resolució aprovada per unanimitat deia:

S'organitzarà una gran manifestació internacional amb data fixa de manera que, en tots els països i ciutats a la vegada, el mateix dia convingut, els treballadors intimidin els poders públics a reduir legalment a vuit hores la jornada de treball i a aplicar les altres resolucions del Congrés Internacional de París

Vist que una manifestació semblant ja ha estat decidida per l'American Federation of Labor per al 1er. de maig de 1890, en el congrés de desembre de 1888 a Sant Louis, s'adopta aquesta data per a la manifestació internacional.

A la Unió General de Treballadors li va correspondre una gran part de la responsabilitat de l'organització del primer «Primer de Maig» a Barcelona, com un acte de manifestació massiva i pacífica. El 25 d'abril de 1890 van promoure un manifest públic en el qual, a més de les vuit hores, es reclamava la prohibició del treball als menors de 14 anys, l'abolició del treball nocturn llevat de les empreses en què fos imprescindible per a mantenir el seu funcionament, la prohibició de les indústries i els sistemes de fabricació nocius per a la salut, l'establiment d'un descans setmanal ininterromput d'un dia i mig...

La data també volia recordar els fets sagnants a les jornades de protesta dels obrers de Xicago, dels primers dies de maig de l'any 1886, i que acabaren amb l'execució (l'11 de novembre de 1887) dels dirigents anarquistes Albert Parsons, George Engel, August Spies i Adolph Fischer, acusats de llençar una bomba contra la policia que va causar 8 morts. Anys més tard es conegué la identitat de l'autor de l'atemptat, es tractava d'un anarquista alemany, sense connexió amb els dirigents condemnats a mort. L'any 1893 després d'una llarga revisió del procés de Xicago, s'hi van descobrir diverses irregularitats. El que eren a la presó van ser alliberats i els quatre executats rehabilitats públicament. Han passat a la història del moviment obrer com "*Els màrtirs de Xicago*"

A Catalunya la jornada de reivindicació del Primer de maig se celebrà per primera vegada l'any 1890, amb manifestacions i mítings a Barcelona i en altres ciutats del Principat. La manifestació i el míting de Barcelona fou encapçalat per Antonio García Quejido, aleshores president de la UGT. Quan va acabar aquest míting, es va organitzar tot seguit una manifestació en la qual hi van arribar a participar unes vint-i-cinc mil persones. Els manifestants van baixar Rambla avall i van arribar fins al Pla de Palau, on hi havia la seu del Govern Civil, al qual van lliurar un document amb les seves reivindicacions. Aquesta celebració del «Primer de Maig» del 1890 va ser el primer acte de masses del jove sindicat. El Primer de maig s'anà consolidant, amb vagues, mítings, manifestacions i també amb festes lúdiques durant els primers anys de segle. Tot i que la dictadura de Primo de Ribera prohibí qualsevol manifestació, es continuaren celebrant mítings reivindicatius. Les manifestacions i la jornada de vaga es reemprengueren a partir de l'any 1930.